

DÖVAS

församlingsblad

1/2021

Dövprästerna i evangelisk-lutherska kyrkan i Finland

Borgå distrikt/Hela landet/Kyrkostyrelsen:

Maria Lindberg
Södra kajen 8 (PB 210)
00130 Helsingfors
Mobiltelfon: 050-3427129
e-postadress: maria.lindberg@evl.fi

St: Michels distrikt:

Seppo Laukkanen
Mikkelin hiippakunnan tuomiokapituli
Kirkkokatu 10 (PL 122)
50101 Mikkeli
Mobiltelefon: 050-3559819
e-postadress: seppo.laukkanen@evl.fi

Helsingfors distrikt:

Janne Rissanen
Tredje linjen 22 B
00530 Helsingfors
Mobiltelefon: 050-3711314
e-postadress: janne.rissanen@evl.fi

Uleåborgs distrikt:

Sari Timonen
Ojakatu 1
90100 Oulu
Mobiltelefon: 044-7555554
e-postadress: sari.timonen@evl.fi

Åbo distrikt:

Petri Majatie
Tavastgatan 13
20500 Åbo
Mobiltelefon: 0400-824039.
e-postadress: petri.majatie@evl.fi

Teckenspråkskunnig församlingspastor:

Meri Yliportimo
Larssonsvägen 1
10600 Ekenäs
Mobiltelfon: 044-7553601 (sms/Whatsapp)
e-postadress: meri.yliportimo@evl.fi

Lappo distrikt:

Marja Saukkonen
Kauppakatu 19 C, 3. krs.
40100 Jyväskylä
Mobiltelefon: 0400-241401
e-postadress: marja.saukkonen@evl.fi

De Dövas mission:

Kristiina Hovi
Mobiltelefon: 045-3186377
Endast textmeddelanden.

Pärmbild: *Lahja Kumpula @valon_helmi*

Dövas församlingsblad /årgång 42
Adress: Södra kajen 8, 00130 Helsingfors
Ansvarig utgivare: Maria Lindberg
Redaktion: Janne Kankkonen, Maria Lindberg, Hannele Rabb,
Rebecka Stråhlman, Rolf Westerlund och Meri Yliportimo
Layout och illustrationer: Hannele Rabb
Utgivare: Kyrkans central för det svenska arbetet/Enheten för kyrkans verksamhet
Dövprästens hemsida: www.evl.fi/kcsa/ads/dovarbetet.hmt
Print: Grano, Jyväskylä
ISSN 0359-0445

Hej, läsare!
Skicka in texter till
nästa nummer före

1.5

441

Tryckeri

697

Den stora historien

De senaste månaderna har jag högläst alla Narnia-böcker för min äldsta son och nyligen blev vi klara med den sista boken: "Den sista striden". Det har varit intressant att följa hans reaktioner på sagorna och jag hoppas att han ska minnas något från dem när han senare ställs inför livets och Bibelns stora frågor. Narniasagorna beskriver nämligen väldigt bra viktiga saker i kristen tro som kanske är svåra att förstå eller greppa. T.ex. Aslan som, precis som Jesus, offerar sig och uppstår igen och som verkar bli ännu större när barnen växer, precis som tron också gör.

Min egen favoritbok i Narniaserien är faktiskt den sista boken, "Den sista striden". Den är mörkast och dystrast av alla, men den förklarar också det mest svårförklarliga: livet efter detta. När jag talar om döden med ungdomar i skriftskola hänvisar jag ofta till "Den sista striden" och särskilt det allra sista stycket, då allt verkar vara slut både i vår värld och i Narnia: "Men för dem var det bara början på den riktiga historien. Hela deras liv i den här världen och alla deras äventyr i Narnia hade bara varit omslaget och titelsidan: nu äntligen kunde de börja på kapitel 1 i Den stora historien, som ingen på jorden har läst, som fortsätter i evigheters evighet och där varje kapitel är bättre än det föregående."

Så kommer det att vara för oss alla en dag, tack vare Jesu död och uppståndelse. Tack vare allt det vi minns och firar på påsken har vi ett hopp om ljus mitt i mörkret, ett hopp om befrielse från instängdhet, ett hopp om total frid. Vi har ett hopp om en framtid, ett liv där varje kapitel är bättre än det föregående. Men tack vare Jesus har vi inte bara ett hopp om något i framtiden – vi har en möjlighet till en bättre verklighet redan nu. För Jesus uppståndelse och seger över döden handlar inte bara om något som vi får ta del av när livet på jorden tar slut. Jesus – världens ljus – och Guds kärlek är starkare än allt ont. Med Jesus vid vår sida kan vi vara trygga mitt i mörkret, känna glädje mitt i sorgen, vara fria trots människors försök att trycka ner oss, känna frid trots att det stormar omkring oss.

Tack Jesus, för att du är det modiga, varma, mjuka, starka lejonet som går vid min sida! Tack för att jag får rida på din rygg när jag inte orkar gå. Tack för att jag får borra in mitt ansikte i din mjuka man när jag är ledsen. Tack för att du älskar mig så mycket att du var villig att slåss mot döden själv för att jag skulle få leva i evighet tillsammans med dig i Den stora historien.

Rebecka Stråhlman

Gudstjänsten – församlingens fest

Tema 2021:
Gudstjänsten

I gudstjänsten finns texter och ritualer som kan väcka frågor. Vad betyder de olika delarna i gudstjänsten? Varför upprepas en del texter varje vecka medan andra byts ut? Varför står hörande ibland upp under gudstjänsten? Vi i redaktionen vill svara på de här frågorna. I varje nummer av Dfbl år 2021 kommer det att finnas något om gudstjänsten. Idag är temat gudstjänstens formulär. I senare nummer förklaras de olika delarna i detalj.

Församlingens gemensamma fest

Vi samlas till gudstjänst för att tillsammans tillbe och ära Gud. Ibland brukar man kalla gudstjänsten för en fest. Också förrättningarna – dopet, konfirmationen, vigseln och jordfästningen – är gudstjänster. Temat Gudstjänsten begränsar sig i år till församlingens allmänna gudstjänst.

Ordets gudstjänst vs. mässa

Det finns två huvudtyper av gudstjänst. En gudstjänst utan nattvard kallas för ordets gudstjänst eller bara gudstjänst. I en mässa firar församlingen nattvard.

Församlingens huvudgudstjänst på söndagen kallas högmässa. En gudstjänst som firas på veckan kallas Veckomässa. Den är oftast lite kortare. De teckenspråkiga mässorna baserar sig på formuläret för veckomässa. Ibland firas temagudstjänster såsom familjegudstjänster, regnbågsmässor för personer som tillhör sexuella eller könsminoriteter, Tomasmässor med mycket förbön och religiösa sånger samt mässor där valet av musik väljer stilen, till exempel gospel- och metallmässor.

Nattvardsgudstjänstens indelning

Mässan är indelad i fyra delar:

1. Inledning
2. Ordet
3. Nattvard
4. Avslutning

1. Inledningen

Till inledningen hör bland annat inledande välsignelsen och växelhälsningen, där prästen hälsar på

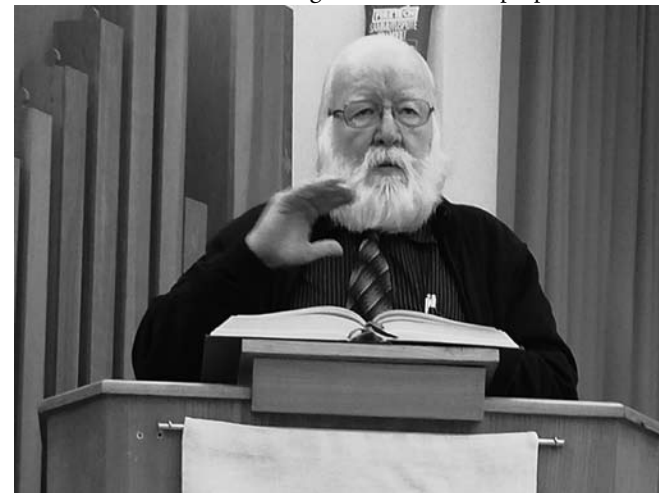
församlingen. Prästen eller någon av församlingens medlemmar berättar sedan dagens tema. Sedan läser eller tecknar församlingen syndabekännelsen och prästen uttalar förlåtelsens ord. Församlingen ärar Gud på olika sätt och ber att han skall vara barmhärtig mot oss människor. Den här delen avslutas med dagens bön, som byts ut enligt kyrkoårets tema.

2. Ordet

Till delen ”Ordet” hör Bibelläsning och predikan. Vid en högmässa läser man tre texter: en från Gamla testamentet, ett av Paulus brev och en ur ett av de fyra evangelierna (Matteus, Markus, Lukas eller Johannes evangelium) i Nya testamentet. I teckenspråkig gudstjänst brukar det vara en text. Det är oftast evangelietexten. Texterna varierar varje vecka utgående från vilken del av kyrkoåret det är.

Därefter predikar prästen, eller en församlingsmedlem som har fått lov av kyrkoherden, om någon av texterna. Efter predikan bekänner församlingen tillsammans sin tro. Prästen och/eller några av för-

Risto Rautanen tecknar evangelietexten från läspulpet i Vanda.

samlingsmedlemmarna ber därefter kyrkans förbön. Ibland deltar församlingen med att säga eller teckna ett svar mellan avsnitten i bönen.

3. Nattvarden

Nattvardsdelen börjar med nattvardsbönen, i vilken prästen bland annat välsignar brödet och vinet. Före vi firar nattvard ber församlingen tillsammans bönen Fader vår. Vi ber också Gud förbarma sig över oss och hjälpa oss att fridfullt ta emot nattvarden. Efter måltiden tackar prästen för nattvarens gåva och Guds godhet mot oss människor.

Dövprästen i Lappo, Marja Saukkonen och Maria Lindberg delar ut nattvard i Brändö kyrka.

4. Avslutningen

Efter nattvarden hyllar vi Gud genom en särskild lovprisning eller genom att tillsammans sjunga eller teckna en lovpsalm. Prästen förmedlar Guds välsignelse över församlingen. Efter det kan prästen eller en diakoniarbetare uttala sändningsorden ”Gå i frid och tjäna Herren med glädje”.

I en högmässa brukar det finnas 5-7 psalmer. I en teckenspråkig gudstjänst är de oftast 2-3 stycken. En del av psalmerna har dagens tema, andra ett innehåll som passar med olika delar i gudstjänsten.

* * *

I följande nummer presenteras delarna syndabekännelse och avlösning, Kyrie (Herre förbarma dig över oss) Gloria och Laudamus (Lovsång till den heliga Treenigheten).

Text: Maria Lindberg

Foto: Maria Lindberg & Hannele Rabb

Källa: Tjäna Herren med glädje.Handledning för högmässan. Kyrkostyrelsens publikationer 2012:1.

Dövprästen hälsar

Hej!

Hoppas du, din familj och dina vänner mår bra och är friska! Det är vårvinter. Snart är det påsk. Påskan är kyrkoårets största fest. Det är den fest, om påminner oss om att livet segrar. Dagarna har blivit längre. Snön gör världen ännu lite ljusare. En del kanske blir nedstämda av ljuset. För de flesta innebär ljuset ändå mer energi och glädje.

Vi lever fortfarande i Corona-tider. Det betyder att jag inte kanske kan träffa er ansikte mot ansikte. Du bestämmer om du vill ses. Lyckligtvis har tekniken utvecklats. Kanske vi kan ses via en skärm? Ta modigt kontakt om du vill teckna om något med mig! Du finner mina kontaktuppgifter längst bak i tidningen.

Jag vill ändå leva i hoppet och planerar att kunna ordna ett läger då det igen är möjligt! Resursgruppen har fått pengar från en stiftelse för ett läger. Resursgruppen hoppas att vi i år kan fira Dövas församlingsblad. Tidningen fyllde 40 år 2020. Då kunde vi inte fira. Men i år skall vi det på sätt eller annat! Hoppas vi också kan ses i Jakobstad och Vasa igen. Det är länge sedan sist. Låt oss alltså vara hoppfulla. Glad påsk!

Maria

Toini Pieskä – ”Jag uppmuntrar människor att göra saker själva!”

Grattis Toini till Diakonins gyllene förtjänsttecken! Vad tänkte du när du fick höra om utmärkelsen?

– Det kändes bra att få det gyllene förtjänsttecknet. Det gläder mig inte bara för egen del, utan för att arbetet i Norra Finland får erkännas. Jag har också fått Kyrkostyrelsens förtjänsttecken i silver. Då blev jag mer överraskad.

Toini tyckte det var tråkigt att det år 2020 inte var möjligt att samlas på Diakonidagar på grund av Corona-pandemin. I stället strömmades program och utdelningen av förtjänsttecknet 17.9. på nätet.

En lång karriär bland döva och funktionshindrade

Toini började 1.6.1983 som diakon för funktionshindrade i Torneå. Då var hela prostriet hennes arbetsområde. Toini jobbade förutom med döva och dövblinda också med synskadade, hörselskadade och personer med kognitivt funktionshinder. Hon har bland annat ordnat olika Kyrkhelger till olika grupper. Toini berättar att hon på ett Forum för dövarbetare väckte förundran, då hon berättade att det alltid bjöds på mat på Kyrkhelgerna. Orsaken är ändå klar: Toinis arbetsområde är så stort och sträckorna så långa, att enbart kaffe är för lite.

En karriär som chef lockade inte

På frågan om hur Toini har lärt sig teckenspråk, svarade hon:

– Under studietiden gick jag frivilligt på grund- och fortsättningskurs i teckenspråk. Senare var jag på Juha Paunus kurs en gång i veckan.

Toini fick arbete bland dövblinda i Helsingfors. Då det i Tammerfors byggdes ett verksamhetscenter för dövblinda i Tammerfors, ville man att Toini skulle bli chef för det. Toini tackade nej. Hon var inte intresserad. Då Toini såg att Torneå församling sökte en diakon för funktionshindrade, sökte Toini tjänsten och fick den.

Från läger till arbetsgrupper

Det har ingått en massa olika jobb i Toinis arbetsbild. Hon har, i samarbete med omsorgsprästen och region-

Toini med diplom och blommor i händerna och förtjänsttecknet på bröstet.

Namn: Toini Pieskä

Syssla: pensionär sedan 1.9.2020

Född i: Ylivieska

Bor i: Torneå

Favoritårstid: Vinter. ”I snön och kylan är naturen ren”.

Min påskedelikatess: Renstek med stenmurkla. ”Jag äter memma och ägg, men ren hör till påsk och jul”.

Min påskhälsning till läsarna: ”Titta uppåt i tro, åt sidorna med kärlek, bakåt i tacksamhet och hoppfullt framåt.”

arbetaren, bland annat ordnat läger för dövblinda, hörselskadade och personer med kognitivt funktionshinder. Hon har varit med på teckenspråkiga skriftskolläger och ordnat bibelgrupper för döva.

I samarbete med dövarbetet i Uleåborg församling har Toini, döva och dövblinda åkt bland annat till Norge och Valamo. År 1986 var dövarbetet i Torneå värd för De Dövas Missions årsmöte- och fest.

Toini har deltagit i församlingens handikappråd från dess start år 1986 ända tills hon blev pensionerad. Hon har också varit medlem i tre expertarbetsgrupper på Kyrkostyrelsen: först för arbetet med synskadade, sedan dövarbetet och till sist för arbetet med personer med kognitivt funktionshinder.

Tillgänglighetstänk ändrade tradition

Tillgänglighet är viktigt för Toini. På frågan om något har blivit kvar och gräma, svarade Toini:

– Jag hade önskat en infoskylt till kyrkan i Nedre Torneå, som skulle visat var i kyrksalen det var bäst hörbarhet. Kyrkan är stor och byggd för flera hundra år sedan. Det är ett kraftigt eko i kyrkan. Jag hade hoppats att personer med nedsatt hörsel genast kunde se var det lönar sig att sätta sig. Min dröm förverkligades inte.

En annan sak lyckades hon med: att ändra en över 200 år gammal tradition! Förr brukade man vid jordfästning bära ut kistan via en dörr med en jobbig tröskel och därtill en tvär kurva. Det var ibland besvärligt för personer med sämre syn eller sjuka ben. Det här ville Toini ändra på och lyckades! Nu bärs kistan ut via en annan dörr.

På fjällvandring med en dövblind

Att få vara och göra saker tillsammans med människor gillar Toini bäst.

– Jag gör inte saker för människor. Jag uppmuntrar dem att göra själv. Självförtroendet växer då de märker att det klarar sig själv, säger hon.

Toini nämner två exempel. Hon har sysslat med försränning i gummibåt tillsammans med döva och dövblinda. En gång uppmuntrade Toini en dövblind person att följa med på fjällvandring. Hen tvekade. Att gå på landsvägen kändes tryggare. Toini gav inte upp så de gav sig av mot fjället. På utfärden drack de kaffe vid en lägereld. Senare tackade den dövblinda personen och sade att hen nu hade fått ett minne för livet!

Intervju: Maria Lindberg

Foto: Ur Toinis album

Diakonins gyllene förtjänsttecken är ett guldkors på en nål som man kan fästa på kläderna. Korset har ett mönster av händer som sträcker sig mot varandra.

Fråga dövprästen

När började man fira påsk? När kom påskfirandet till Finland?

Påskan är en gammal högtid. Judarna firade pesach redan flera hundra år före Jesus föddes. De firar pesach till minne av uttåget från Egypten. Den kristna påskan började firas på 100-talet e.Kr. som minne av Jesu uppståndelse från de döda. År 325 bestämde man att påskan alltid skulle firas mellan 22 mars och 25 april.

I Finland började vi fira påsk på 1100–1200-talet, efter att kristendomen kommit till Finland både från väst och öst. De gamla förkristna traditionerna hängde ännu länge kvar. Förr i tiden brände man ett bål på påsklördagen. Man ville skrämman bort de onda krafter som härjar då Kristus är i graven. Man målade också kors på dörrar för att skydda sig en mot onda makter. Den senare traditionen har försvunnit, men vi bränner ännu påskbrasor på långfredagen eller påsklördagen. Den östfinska traditionen, där barn svänger med granna kvistar och önskar lycka till det kommande året, har spridit sig till hela landet. De här traditionerna är nuförtiden ändå mer nöje än rädsla för onda andar.

Påskbrasa. Foto: Pixabay/Mark David

HAR DU NÅGOT du undrar över? Något i tron, vardagen eller gudstjänsten. Fråga gärna! Dövprästen svarar. Vi sätter inte ditt namn i tidningen.

Ny medlem i resursgruppen: Rebecka

Hej! Jag heter Rebecka Stråhlman och är en av de nya medlemmarna i dövas resursgrupp. Till min utbildning är jag präst, men för tillfället arbetar jag som sakkunnig i ungdomsfrågor på Kyrkans central för det svenska arbetet. Jag bor i Borgå i ett hus med en mycket stor gård. Som tur gillar min man, Linus, trädgårdsarbete och i år när det kom så mycket snö var det bra med tre livliga barn som kunde hjälpa till med snöskottningen. Våra tre barn, 8-åriga Aaron, 6-åriga Leopold och 3-åriga Viggo njuter av att ha en så stor gård där de kan åka pulka på vintern och sparka fotboll på somrarna. Vår hund njuter förstås också av att få springa omkring på en så stor gård. Jag är en stor djurvän och skulle gärna ha en hel bondgård, men med tre barn så får det just nu räcka med en hund. Vår hund heter Apella och hon är av en ganska ovanlig hundras: bayersk viltspårhund. Sällan känner människor igen rasen, men den är mycket söt och människokär. Svergies kung har faktiskt en hund av samma ras!

Arbete och familjeliv tar största delen av min tid, men om jag får tid för mig själv dansar jag, sjunger och spelar musik. Musiken har alltid varit en viktig

del av mitt liv och det var faktiskt via musiken som jag först kom i kontakt med teckenspråk. När jag var barn och sjöng i kör skulle vi på en julkonsert en gång teckna några sånger. Jag minns att jag tyckte väldigt mycket om det och ville länge lära mig det, men tillfället att lära sig teckenspråk kom först för tre år sedan då Finlandssvenska döva ordnade en grundkurs i teckenspråk. Då var jag mammaledig och hade möjlighet att hoppa på kursen. Samtidigt startade projektet Livs II och en av lärarna på teckenspråkskursen lockade med mig på den. Så plötsligt satt jag på en två år lång utbildning i finlandssvenskt teckenspråk tillsammans med en massa människor som redan hade varit tolkar i 20 år eller var på väg att bli professionella tolkar! Det var ganska utmanande, men visst var det roligt och tack vare det fick jag uppnå en dröm: att kunna ett teckenspråk. Inte kan jag närapå flytande ännu och det är fortfarande mycket jag inte uppfattar, men det är roligt att kunna kommunicera en del i alla fall. Både privat och i arbetslivet har jag nytta av teckenspråket och jag hoppas nu att jag också genom resursgruppen ska kunna vara till nytta för teckenspråkiga.

Text: Rebecka Stråhlman

Foto: Linus Stråhlman

Rebecka sitter på huk i snön. Hon har med sig hunden Apella, men den syns inte på den här bilden.

Ny medlem i resursgruppen: Meri

Hej på er alla!

Nu när Rebecka Stråhlman och jag har varit medlemmar i Resursgruppen en tid tänkte vi att det skulle vara dags för de nya medlemmarna att presentera sig själva.

Jag heter alltså Meri Yliportimo och jag arbetar som församlingspastor i Ekenäsnejdens svenska församling. Jag blev prästvigd i maj 2018 efter att ha studerat teologi vid Åbo Akademi sedan år 2013. Jag har i maj hunnit vara präst i tre år.

Ni har säkert redan hunnit läsa någon av mina hälsningar från Ekenäs men nu tänkte jag berätta lite om mig själv. Jag har varit medlem i Resursgruppen för teckenspråkigt arbete sedan i höstas. Jag hade hunnit göra samarbete med dövprästen Maria redan en tid när Resursgruppens medlemmar tyckte att det skulle vara bra om jag också kom med till gruppen. Och förstås tackade jag ja. Nu under coronatiden har vi inte kunnat göra så mycket med evenemang och dylikt men vi jobbar på med andra saker. Det känns värdefullt att få vara med, och i framtiden blir det säkert mycket med både roligt och viktigt arbete!

Jag har ett speciellt intresse för teckenspråkigt arbete på grund av min egen bakgrund. Jag är barn till döva föräldrar, ett CODA-barn alltså. Jag har två modersmål, finskt teckenspråk och finska. Jag och min broder växte upp i en miljö som blir väldigt obekant för de som inte själva är döva eller har släktingar som är döva. De dövas och teckenspråkigas värld och kultur är så mångfaldig och fin att det känns som en rikedom och gåva att få vara med. Visserligen har jag också som CODA-barn fått se den tunga och svåra sidan. Vårt liv hade sina utmaningar, men jag tycker att också utmaningarna har lärt och gett mig någonting. Coronatiden har också gett oss viktiga lärdomar trots

Meri står i tjänstekläder bakom en trästol.

allt det svåra som den också förde med sig.

Jag väntar ivrigt på att få se hur tiden efter corona ser ut och vad allt vi kan förverkliga tillsammans, men först måste vi orka hålla ut och vara tålmodiga. Jag önskar er alla en god och välsignad fortsättning på våren!

Text: Meri Yliportimo

Några påskfrågor!

1. Vad brukar du göra under påsk?
2. Vad tänker du på på påsken?
3. Brukar du delta i något på påsk?

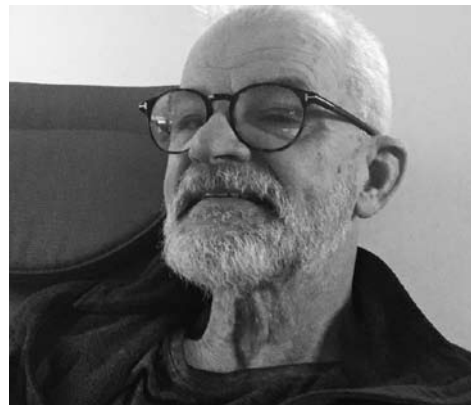

Maja Andersson

1. Under påsken brukar min familj och jag pynta med påskris. Vi går inte ut och knackar på grannarnas dörrar. Vi klär ut oss till påskkärring eller hare och så letar vi efter påskägg som göms någonstans i hemmet. Och så äter vi memma och grädde. Jag brukar alltid ta upp det om varför vi firar påsken, är det för påskharen eller för att minnas att Jesus som dog och uppstod för vår skull.
2. Oftast är det god mat, chokladägg, påskmust eller memma, men också tänker jag på Jesus som dog för vår skull. Det är skälet till att vi firar påsk.
3. Inte något särskilt, det brukar vara olika genom åren. Ibland blir det fjäll och åka slalom/snowboard med nära och kära. Min sambos pappa, som har stuga i Ristiina, brukar önska ha oss dit över påsken och äta påskmat.

Boris Kankkonen

1. När jag var liten brukade min familj ordna fika med släkten, men nu brukar jag fira påsk med mina barnbarn.
2. Jag brukar tänka på Jesu korsfästelse, död och uppståndelse. Då jag var liten brukade jag klä ut mig till påskkärring. För att då fick jag fullt med godis i kaffepannan.
3. Förr brukade jag fira med min familj under påsk. Nuförtiden brukar jag gå på gudstjänst på påsk.

Håkan Westerholm

- 1 och 2. Förr när jag var liten åt jag mest memma, ägg, chokladägg och fårkött på påsken. Idag tänker jag annorlunda på grund av min ålder, och tänker mest på att Jesus blev dömd och korsfäst.
3. Förr brukade man gömma chokladägg och barnen sökte efter dem. Det var kul, tyckte jag när jag var liten. Under min skoltid talade vi inte mycket om Jesus. Därför att i skolan användes tal, och jag förstod inte alls. Men nu läser jag mycket i Bibeln och det får mig att förstå mer och komma ihåg honom under påsken. Hans lidande, korsfästelse, död och uppståndelse. På tredje dagen då Jesus uppstår tycker jag att det är viktigast att komma ihåg honom.

Intervjuer: Janne Kankkonen

På vägen till Emmaus

I Lukas evangelium läste jag berättelsen om de två lärjungarna som går på vägen till Emmaus. Medan de går kommer en man och slår följe med dem. Mannen börjar diskutera med dem. Lärjungarna förklarar för honom vad som har hänt i Jerusalem. De känner inte igen mannen som de talar med. Men den mannen är Jesus.

Varför kände inte lärjungarna igen Jesus?

Jag började fundera på varför de två lärjungarna inte kände igen Jesus, även om han talade med dem. Dessutom förklarade Jesus för dem vad skrifterna säger om Messias. De borde ju ha förstått vem han var, eller känt igen hans röst. Men ingenting hände, de var fortfarande blinda inför vem mannen var.

Jag fortsatte att läsa texten till slut. Efteråt var frågan kvar i mina tankar: Varför kände de inte genast igen honom?

Då tog jag kontakt med min goda vän som bor i Sverige. Via videosamtal diskuterade vi frågan som jag hade börjat fundera på. Vi pratade med varandra i flera timmar och såg vad andra berättelser i bibeln säger om detta med att vara förblindad inför något.

Lärjungarna förlorade hoppet

Jag och min goda vän funderade på hur händelserna hade påverkat de två lärjungarna. De talade med varandra om vad som hade hänt i Jerusalem, om Jesu korsfästelse, död, och hans kropp som försvann ifrån graven. Lärjungarnas hjärtan kände sorg och oförståelse över vad som har hänt. De hade haft hopp om att Jesus skulle befria Israel, och nu var det hoppet borta. Nu blev deras ögon liksom förblindade av osä-

kerhet och besvikelse. De var uppgivna över vad som hade hänt. Det hade förgrumlat deras blick, de blev liksom blinda och såg inte ljuset, glädjen och segern.

Till bords med Jesus

Men de träffade den här mannen, som var Jesus, och hans sätt att förklara väckte deras intresse att lyssna på honom. De ville inte avbryta honom utan bad honom följa med dem, för det började bli mörkt.

Där satt de till bords och Jesus tog brödet och tackade Gud, och bröt och gav det till dem. Det öppnade deras ögon och de förstod att det är han, Jesus! Men sedan försvann Jesus plötsligt. Lärjungarna sade till varandra: "Brann inte våra hjärtan när han talade till oss på vägen och utlade skrifterna för oss?" (Luk. 24:32)

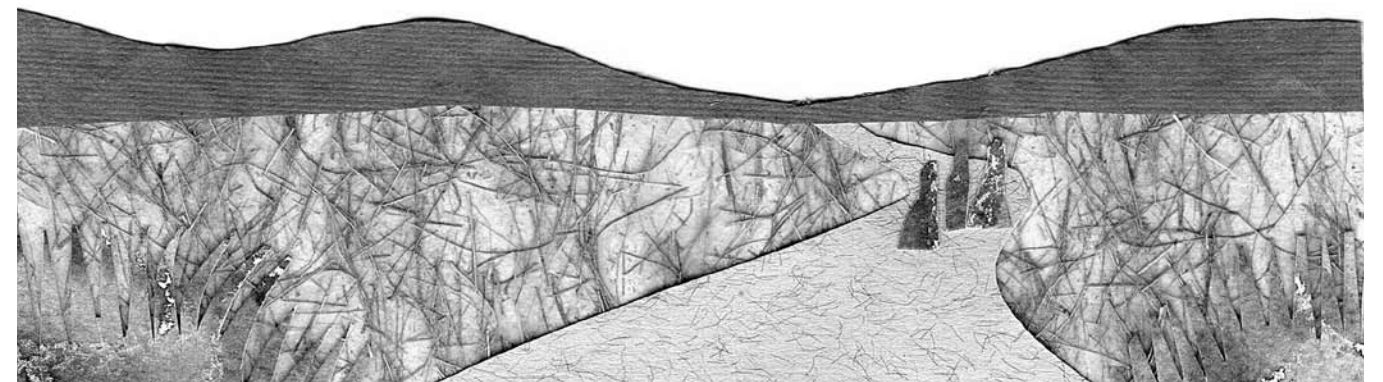
De blev så glada att de sprang tillbaka till Jerusalem för att berätta för de andra lärjungarna om vad de hade varit med om.

Guds ord ger glädje

Jag tänker att hjärtat vill lyssna på ordet om godhet och sanning. Det ger glädje i hjärtat att med öppna ögon att se att Guds ord är levande. Då tänker man mindre på bekymmer och problem.

Jag vill påminna er om den här tanken: kanske har du bekymmer och det känns som om livet är som en mörk grav med dörren stängd. Då är det omöjligt att se ljuset. Jesus var där i graven och dörren var stängd, men på tredje dagen uppstod han och dörren öppnades. Det är SEGER, och den segern kan vi med glädje berätta om.

Text: Janne Kankkonen

Familjenytt

Döpta

Eemil Juhani Lipsanen

född 25.11.2020 i St Michel

döpt 6.2.2021 i St Michel

Föräldrar: Senni och Mikko Lipsanen

Avlidna

Aili Unelma Heikkinen

f. 19.11.1928, Viborgs landskommun

d. 22.9.2020, Kuopio

Saara Marjatta Kosunen f. Koivistoinen

f. 23.6.1952, Leppävirta

d. 26.11.2020, Kuopio

Alf Erik Bjong

f. 18.12.1928, Kronoby

d. 27.12.2020, Jakobstad

Ritva Hely Aalto

f. 7.7.1935, Vanda

d. 28.2.2021, Hyvinge Åvik

De trodde att Jesus var borta.
De trodde att Jesus var död.
Då kom han på stranden en morgon
som lyste röd.

Han stod mitt ibland dem som förut.
Bland stenarna brann det en glöd.
Han lät dem få fiskar i näten
och gav dem bröd.

Tro inte att Jesus är borta.
Tro inte att Jesus är död.
Han lever och ger oss att äta
av livets bröd.

Psalm 100

Kyrklig information

Händelsekalender

5.4

kl 13 Påskdagsgudstjänst med Janne Rissanen, Maria Lindberg och Päivi Korhonen.

Gudstjänsten publiceras på Facebook och på YouTube-kanalen Viittova seurakunta. Glöm inte heller övriga andakter och gudstjänster på Facebook och YouTube.

Alf Bjong 1928–2020

Alf Bjong var en viktig person inom den finlandssvenska dövrörelsen. Han föddes 18 december 1928 i Kronoby och gick bort den 27 december 2020 i Jakobstad.

Den 18 december 1960 gifte han sig med Astrid.

Paret har under de senaste åren bott tillsammans på Mariahemmet i Jakobstad tills Alf gick bort.

Alf Bjong var praktiskt lagd och arbetade på JARO (Jakobstads rostfria). Han var en omtyckt arbetskamrat.

Under uppväxten tävlade Alf ofta i skidåkning, både på hemmaplan och internationellt. År 1955 deltog han i Dövas världsspel i Västtyskland och kammade hem en bronsmedalj. Efter detta fortsatte han också tävla i skidåkning.

Förutom skidåkning gillade Alf resor så pass mycket att han började ordna gruppresor för döva under nästan 30 års tid. Gruppresorna gjordes som bussresor till olika platser i Europa. Resorna var omtyckta och Alf Bjong var en populär reseledare.

Alf Bjong var även aktiv i föreningslivet. Han var aktiv i både Jakobstads Nejdens Döva rf och i Jakobstads Dövas Idrottsförening. Alf Bjong gick även med i Finlands Dövas Förbunds styrelse år 1978 och konstaterade att en svensk arbetsgrupp behövdes inom förbundet. Han märkte att frågor gällande finlandssvenska döva glömdes bort i förbundsstyrelsen och ville därmed aktivera finlandssvenska döva att ställa krav på förbundets svenska verksamhet.

I samband med skolträffen i Borgå för finlands-svenska döva år 1980 föddes den svenska arbetsgruppen. Formellt inleddes arbetet följande år. Den svenska arbetsgruppen och Alf kämpade för finlands-svenska dövas rättigheter och att bevara så mycket som möjligt som var viktigt för finlandssvenska döva. Tyvärr fick det mesta inte gehör hos beslutsfattarna. Ändå ledde den svenska arbetsgruppen till att föreningen Finlandssvenska teckenspråkiga rf grundades år 2002. Alf var med då föreningen grundades.

Alf Bjong har förlänats Förtjänstkorset av Finlands Lejons orden på självständighetsdagen år 1982. År 2003 gav Finlandssvenska teckenspråkiga rf honom priset som årets medlem för hans långvariga arbete för finlandssvenska döva. År 2008 gav Finlands Dövas Förbund honom förbundets 100-årsmedalj. År 2017 valde Finlandssvenska teckenspråkiga rf att återigen tacka honom med ett hederspris för hans särskilda insats och kämpaglöd, som har inspirerat och påverkar många ännu idag.

Än idag kan vi se många spår från hans insatser och utan honom skulle vi inte ha kommit lika långt som vi gjort idag. Man kan säga att Alf har visat oss vägen framåt och gett oss en stafettpinne för att vi ska fortsätta med arbetet för det finlandssvenska teckenspråket.

Frid över Alfs minne.

Text: Finlandssvenska teckenspråkiga rf/
Elin Westerlund

Foto: Ur tidningens arkiv

Dickursby nya kyrka

Dickursby nya kyrka invigdes den 24 januari 2021 av biskoparna Teemu Laajasalo och Bo-Göran Åstrand. På grund av Coronarestriktionerna kunde ingen församling närvara, med undantag för representanter från församlingsrådet. Mässan förrättades av kyrkoherdarna från Tikkurilan seurakunta och Vanda svenska församling. Invigningen sändes som tv-gudstjänst på Yle 1. Också en mindre orkester och kör medverkade vid tv-mässan.

Ny kyrka på den gamlas plats

I Dickursby fanns tidigare en kyrka på samma plats, men den måste rivas på grund av mögelproblem. Den gamla kyrkan var från 1950-talet. Det tog ca 1,5 år att bygga den nya kyrkan. I samma byggnad som kyrkan finns även församlingarnas ämbetshus samt utrymmen för personalen. Dessutom finns bostäder i samma byggnad.

Arkitekter för den nya kyrkan är Anssi Lassila och Iida Hedberg som jobbar för arkitektbyrån OOPPEE-AA, Office for Peripheral Architecture.

Byggnadens hjärta

Kyrksalen är byggnadens hjärta. Målsättningen har varit att skapa ett rum där man kan frigöra sig från vardagen. Kyrksalen reser sig till samma höjd som trädtopparna i den finländska skogen. Taket som är beklätt med gran är 14-15 meter högt. I kyrksalen finns flera konstverk; ett förgyllt kors som bär namnet "Tro". På den motstående väggen finns ett dop-

Högt till tak. De många fönstren är placerade på olika höjder.

Den rödbruna kyrkan ser nästan ut som en pyramid.

träd med namnet "Kärlek". På altarduken finns en profilbild som återger Guds tre personer, Fader, Son och Helig Ande. Kyrkotextilerna har framställts av textilkonstnären Helena Vaari. Kyrksalens glasväggar är försedd med olika bilder som gestaltar kristna symboler och de skiftar karaktär enligt olika årstider och olika tider på dygnet.

Finlands första klockspel

Orgeln är byggd av Veikko Virtanens orgelbyggeri i Esbo. I orgeln finns pipor bevarade från den gamla orgeln i Helsingfors S:t Lars. På orgelläktaren finns utrymme för körer och en mindre orkester.

Det mest speciella med Dickursby nya kyrka är kanske att den är försedd med en s.k. carillon, det vill säga ett tornklockspel. Det är fråga om ett instrument med klockor som är stämde i olika tonhöjder. Klockspelet är det första i Finland, i Mellaneuropa är de ganska vanliga. Det är en vandabo som själv utformat klockspelet. En av klockorna har tagits från Dickursby gamla kyrkas torn, resten är gjutna i Holland.

När Coronasituationen tillåter ordnas en svensk-språkig kvällsmässa och ungdomskväll på onsdagar. Varannan söndag hålls gudstjänst på svenska i den nya kyrkan kl. 12.

Alla är hjärtligt välkomna att bekanta sig med den nya kyrkan så fort läget blir bättre!

Text: Anders Ekberg

Foto: Anders Ekberg, Kyrkans bildbank

Adressförändring / Ny prenumerant

Fyll i och skicka in blanketten om du flyttar eller om du vill få Dövas församlingsblad.

Namn: .....

Tidigare adress: .....

Ny adress: .....

Skicka blanketten till:
KCSA / Maria Lindberg
PB 210
00130 Helsingfors

eller meddela dina uppgifter till: maria.lindberg@evl.fi

Hur gör man memma?

Men först lite historia! Googlar man på nätet kan man läsa att memman inte är en finsk rätt. Memman kom från Ryssland till Finland på 1700-talet.

Men inte är memma en rysk rätt heller, utan man tror att maträtten från början kom från Persien. Där heter rätten samanu, och smakar precis som memma, om man får tro de som har smakat på båda.

Förr åt man memma på långfredagen, för den dagen skulle man inte elda i spisen. Då passade det bra med kall memma.

Hur gör man memma? Memma innehåller rågmalt, rågmjöl och sirap. Vi knycker Tastelines recept på nätet.

2 l vatten
8 dl rågmjöl
3 dl malt
1 tsk salt
1 dl sirap
1 msk pomeransskal

Värm vattnet till 60 grader. Rör sen ner rågmalten och rågmjölet. Låt det stå i värme i tre timmar, i ugn eller på spisplattan utan att koka. Koka sen i 5-10

minuter. Lägg till salt, sirap och pomeransskal. Håll allt i en ugnform och grädda i ugn i 175 grader i tre timmar. Under de två första timmarna ska man röra om med 15 minuters mellanrum. Låt svalna.

Förr förvarade man memman i näveraskar, dvs rivor. Hur gör man en sån då? Låt oss googla! Ja, näver ska man helst skära loss från björkarna när de savar mest, alltså kring midsommar. Man skär ett snitt uppifrån och ner och sticker in handen under för att få nävret att lossna. Om man gör det på rätt sätt skadar man inte trädet. Sen ska nävret torkas. Antagligen också putsas och skrapas. När man sen viker och formar näver är det lättare om man värmer upp nävret, t.ex med en hårtork.

Det verkar behövas tid och planering att göra sin egen memmariva av näver. Kanske skjuter vi upp det projektet något år, och förvarar årets memma i en vanlig ugnform.

Text: Hannele Rabb

TA KONTAKT MED DÖVPRÄSTEN

SMS

050-3427129

WhatsApp

facebook

Maria Lindberg

E-post

maria.lindberg@evl.fi

skype

maria.lindberg@evl.fi

Post

KSCA / Maria Lindberg
PB 210
00130 Helsingfors

Besök

Södra kajen 8
Helsingfors

